

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

24. listopadu 2021 *

„Veřejná služba – Zaměstnanci EIB – Zdravotní stav – Pracovní schopnost –
Neodůvodněná nepřítomnost – Žaloba na neplatnost – Pojem ‚invalidita‘ –
Pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci – Spory majetkoprávní povahy – Zpětná výplata
invalidního důchodu – Žaloba na náhradu škody“

Ve věci T-370/20,

KL, zastoupený L. Levi a A. Champetier, advokátkami,

žalobce,

proti

Evropské investiční bance (EIB), zastoupené G. Faedo a M. Loizouem, jako zmocněnci, ve
spolupráci s A. Duron, advokátkou,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 270 SFEU a článku 50a statutu Soudního dvora Evropské unie a znějící zaprvé na zrušení rozhodnutí EIB ze dnů 8. února a 8. března 2019 prohlašující žalobce za práceschopného a konstatující jeho neodůvodněnou nepřítomnost od 18. února 2019, jakož i v případě potřeby rozhodnutí prezidenta EIB ze dne 16. března 2020, kterým byla tato rozhodnutí ponechána v platnosti, zadruhé na uložení povinnosti EIB, aby žalobci zpětně vyplatila invalidní důchod od 1. února 2019, a zatřetí na náhradu újmy, kterou žalobce utrpěl v důsledku těchto rozhodnutí,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení S. Gervasoni, předseda, P. Nihoul (zpravodaj) a R. Frendo, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Ramette, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. června 2021,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 V letech 1997 až 2001 pracoval žalobce KL jako poradce v oblasti informatiky pro Evropskou investiční banku (EIB).
- 2 Od 1. září 2001 byl zaměstnán EIB na základě smlouvy na dobu neurčitou.
- 3 Po několika dobách nepřítomnosti žalobce ho EIB dopisem ze dne 22. května 2017 informovala, že A, revizní lékař EIB v oblasti pracovní neschopnosti, doporučil, aby po dobu šesti měsíců od 1. června 2017 zůstal v dočasné částečné pracovní neschopnosti (odpovídající 50 %).
- 4 Dopisem ze dne 1. června 2017 žalobce zpochybnil doporučení lékaře A a požádal o řízení o revizním lékařském vyšetření za účelem posouzení jeho údajné plné pracovní neschopnosti znovu nastoupit do práce v EIB.
- 5 Dopisem zasláným žalobci dne 9. října 2017 EIB upřesnila, že požadovaným řízením je řízení upravené v článku 4 přílohy X správních předpisů pro zaměstnance EIB přijatých k provedení pracovního řádu zaměstnanců EIB (dále jen „správní předpisy“) a informovala jej, že jmenovala B jako nezávislého lékaře, aby toto řízení náležitě provedl.
- 6 Dne 18. října 2017 se žalobce setkal s lékařem B, který potvrdil posudek lékaře A a svůj závěr sdělil EIB dne 29. listopadu 2017 a žalobci dne 11. prosince 2017.
- 7 Dopisem ze dne 14. prosince 2017 EIB informovala žalobce, že probíhají jednání o jeho možném návratu do práce na částečný úvazek na dobu tří měsíců na jiné pracovní místo než to, které zastával, přičemž od 1. ledna 2018 do jeho návratu do práce bude zproštěn povinnosti docházet do EIB.
- 8 Ve faxu ze dne 28. prosince 2017 právní zástupce žalobce tvrdil, že řízením, které mělo být provedeno, není revizní lékařské vyšetření upravené v článku 4 přílohy X správních předpisů, ale řízení výboru pro otázky invalidity upravené v článku 13-1 přechodných pravidel důchodového systému pro zaměstnance EIB (dále jen „PPDS“). Zpochybnil tedy důsledky, které hodlala EIB vyvodit z revizního lékařského vyšetření.
- 9 Faxem ze dne 19. ledna 2018 právní zástupce žalobce požádal EIB o provedení řízení před výborem pro otázky invalidity na základě článku 11.3 správních předpisů a článku 13-1 PPDS.
- 10 V dopise ze dne 7. února 2018 vyhověla EIB žádosti žalobce a vyzvala jej, aby jmenoval lékaře, který ho bude zastupovat v rámci výboru pro otázky invalidity, a rovněž aby jí předložil zprávu tohoto lékaře nejpozději do 16. února 2018 s tím, že až do vydání posudku výboru pro otázky invalidity bude považován za osobu s dočasnou plnou pracovní neschopností.
- 11 Dopisem ze dne 28. března 2018 právní zástupce žalobce informoval EIB, že jeho klient jmenoval svého ošetřujícího lékaře C, aby jej zastupoval v rámci výboru pro otázky invalidity, a že všechny lékařské dokumenty týkající se dané věci budou tomuto výboru předány, jakmile bude ustaven.

- 12 Dopisem ze dne 24. dubna 2018 právní zástupce žalobce mimo jiné zaslal EIB zprávu lékaře C týkající se sporných lékařských otázek a určenou výboru pro otázky invalidity.
- 13 Dopisem ze dne 26. října 2018 informovala EIB žalobce, že výbor pro otázky invalidity je složen z C, lékaře zastupujícího žalobce, z A, lékaře zastupujícího EIB, a D, lékaře jmenovaného na základě společné dohody předchozích dvou, který předsedá výboru pro otázky invalidity v souladu s článkem 13-1 PPDS. EIB dále vyzvala žalobce, aby se dne 9. listopadu 2018 dostavil k výboru pro otázky invalidity.
- 14 Faxem ze dne 2. listopadu 2018 právní zástupce žalobce tuto výzvu odmítl z důvodu zdravotního stavu svého klienta.
- 15 V dopise ze dne 6. listopadu 2018 EIB právnímu zástupci žalobce sdělila, že zdravotní stav jeho klienta nepředstavuje překážku v jeho přítomnosti před výborem pro otázky invalidity, který se ostatně schází za účelem posouzení tohoto zdravotního stavu na žádost uvedeného klienta.
- 16 Dopisem ze dne 14. listopadu 2018 pozvala EIB žalobce na schůzku konanou dne 21. listopadu 2018 s jediným lékařem D, předsedou výboru pro otázky invalidity, na níž se žalobce dostavil.
- 17 Jak vyplývá z bodu 15 dupliky, EIB obdržela dne 21. prosince 2018 od lékaře D podepsaný dokument ze dne 18. prosince 2018, nadepsaný „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“. Jeho obsah zněl následovně:

„Vzhledem ke své duševní poruše není [KL] schopen se vrátit na své předchozí pracovní místo u bývalého zaměstnavatele. Je tedy invalidní ve vztahu k práci v EIB, ale nikoliv pro obecný trh práce. Výbor pro otázky invalidity byl v této věci jednomyslný.“
- 18 Z bodu 16 dupliky mimoto vyplývá, že současně lékař D zaslal lékařské službě úplnou zprávu rovněž ze dne 18. prosince 2018, nazvanou „Lékařský posudek [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“. Tato zpráva obsahovala stejný závěr jako dokument nazvaný „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“.
- 19 Dne 27. prosince 2018 zaslal žalobce EIB upomínku týkající se posudku výboru pro otázky invalidity. Ta odpověděla, že tento posudek stále ještě neobdržela.
- 20 Dopisem ze dne 8. února 2019 informovala EIB právního zástupce žalobce, že jí výbor pro otázky invalidity dne 23. ledna 2019 sdělil své jednomyslně přijaté rozhodnutí, podle kterého žalobce není invalidní, a požádala žalobce o opětovný nástup do práce od 18. února 2019, poté, co kontaktuje personální oddělení a projednájí podmínky jeho návratu. K tomuto dopisu byly přiloženy tři formuláře nadepsané „Invalidity committee decision“ (Rozhodnutí výboru pro otázky invalidity), ve kterých byla zaškrtnuta kolonka „not invalid“ (není invalidní). Dva z těchto formulářů byly datovány dnem 16. ledna 2019 a třetí z nich dnem 23. ledna 2019 (dále jen „formuláře ze dnů 16. a 23. ledna 2019“). V témže dopise ze dne 8. února 2019 EIB dodala, že její lékařská služba obdržela dodatečný dokument od D, který by mohl být žalobci na žádost vydán.
- 21 Rozhodnutí obsažené v tomto dopise ze dne 8. února 2019 (dále jen „rozhodnutí ze dne 8. února 2019“) je prvním z rozhodnutí napadených projednávanou žalobou v rozsahu, v němž prohlašuje žalobce za práceschopného a konstatuje jeho neodůvodněnou nepřítomnost od 18. února 2019.

- 22 Faxem ze dne 14. února 2019 požádal právní zástupce žalobce EIB o sdělení odůvodněného posudku výboru pro otázky invalidity podle článku 15-3 PPDS.
- 23 V dopise ze dne 8. března 2019 předala EIB právnímu zástupci žalobce dokument zmíněný v bodě 17 výše, nadepsaný „Závěry [výboru] pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“, přičemž vysvětlila, že si jej vyložila tak, že navrhuje narovnání, podle kterého by žalobce musel s konečnou platností opustit EIB výměnou za vyplacení určité peněžité částky. Takové ujednání by bylo možné v lucemburském systému sociálního zabezpečení, nikoli však v právním rámci EIB.
- 24 EIB proto v témže dopise zopakovala, že na základě rozhodnutí výboru pro otázky invalidity, kterým byl žalobce prohlášen za neinvalidního, měl žalobce znovu nastoupit do práce dne 18. února 2019. Dodala, že jeho nepřítomnost bude považována za neodůvodněnou podle článku 3.4 přílohy X správních předpisů, takže neodpracované dny budou odečteny od jeho dovolené za kalendářní rok.
- 25 Rozhodnutí obsažené v tomto dopise ze dne 8. března 2019 v rozsahu, v němž prohlašuje žalobce za praceschopného od 18. února 2019 (dále jen „rozhodnutí ze dne 8. března 2019“), představuje druhé rozhodnutí napadené projednávanou žalobou.
- 26 Ve faxu ze dne 29. března 2019 adresovaném EIB právní zástupce žalobce zpochybnil rozhodnutí ze dnů 8. února a 8. března 2019. K tomuto faxu bylo přiloženo lékařské potvrzení lékaře C ze dne 15. března 2019, v němž bylo uvedeno, že „jednomyslný názor [výboru] pro otázky invalidity, který byl vyjádřen v jeho závěrech ze dne 9. listopadu 2018, [je], že [je žalobce] invalidní, pokud jde o jeho případný návrat do práce v EIB“, a že kdyby správně pochopil formulář předaný EIB, „zaškrtl by políčko ‚invalid‘ s odkazem na EIB“.
- 27 V dopise zaslaném právnímu zástupci žalobce dne 2. května 2019 EIB potvrdila svá rozhodnutí ze dnů 8. února a 8. března 2019.
- 28 Dne 16. května 2019 žalobce na svou žádost obdržel od lékaře D dokument nazvaný „Lékařský posudek [výboru] pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“ a s ním i podepsanou *post-it* poznámku upřesňující, že rozhodnutí výboru pro otázky invalidity bylo skutečně prohlásit ho za „invalidního ve vztahu k práci v EIB“.
- 29 Dne 8. června 2019 požádal žalobce o zahájení smírního řízení podle článku 41 pracovního řádu zaměstnanců EIB (dále jen „pracovní řád“). Tato žádost se týkala rozhodnutí ze dne 8. března 2019 v rozsahu, v němž potvrdilo rozhodnutí ze dne 8. února 2019, které konstatovalo neodůvodněnou nepřítomnost žalobce od 18. února 2019 a v němž byly na základě článku 3.4 přílohy X správních předpisů dny této neodůvodněné nepřítomnosti odečteny od jeho dovolené za kalendářní rok.
- 30 Dopisem ze dne 25. července 2019 EIB souhlasila se zahájením takového řízení.
- 31 Od 1. srpna 2019 nebyl již žalobci vyplácen plat, neboť dny jeho dovolené, na které měl nárok, byly vyčerpány.

- 32 Dne 12. září 2019 lékař C v dopise zaslaném žalobci vysvětlil, že nejprve zaškrtl políčko „invalid“ (invalidní) a poté po kontaktu s EIB, která mu sdělila, že ostatní dva lékaři zaškrtnuli políčko „not invalid“ (není invalidní) a že musí učinit totéž, změnil svou odpověď na „not invalid“, přičemž se domníval, že formulář má sloužit k tomu, aby uvedl, že žalobce není invalidní ve vztahu k obecnému trhu práce.
- 33 V dopise ze dne 18. září 2019 lékař D napsal žalobci:
- „EIB mě pověřila úkolem, který pokládám za provedený. Závěrem tří lékařů znaleckého výboru byla invalidita ve vztahu k poslednímu pracovišti, tedy EIB, a nikoliv invalidita ve vztahu k obecnému trhu práce, což není synonymum schopnosti k opětovnému nástupu do práce v EIB. Všichni tři lékaři byli toho názoru, že se již nemůžete vrátit do EIB. To bylo jasně uvedeno v mém znaleckém posudku a v závěrech [výboru] pro otázky invalidity (které z důvodů lékařského tajemství zahrnují pouze poslední větu znaleckého posudku, a nikoliv lékařskou diagnózu: znalecký posudek byl zaslán pouze lékaři EIB). Tyto dva dokumenty jsem vám zaslal.
- Nevím, v čem mohu být ještě konkrétnější. Pokud administrativa EIB vykládá tento posudek a tyto závěry svým způsobem, je třeba si to s EIB vyjasnit na právní úrovni. Podle znaleckého posudku jste invalidní ve vztahu k vašemu poslednímu pracovišti.“
- 34 Dopisem ze dne 27. listopadu 2019 právní zástupce žalobce u smírčí komise tvrdil, že EIB pochybila při uplatňování závěrů výboru pro otázky invalidity tím, že nesprávně vyložila pojem „invalidita“, jak je uveden v článku 46-1 PPDS, podle kterého musí být invalidita posuzována ve vztahu k pracovnímu místu zastávanému dotčným zaměstnancem EIB.
- 35 Dne 20. ledna 2020 informoval předseda smírčí komise prezidenta EIB o tom, že smírčí řízení nebylo úspěšné.
- 36 V dopise ze dne 16. března 2020 EIB konstatovala, že smírčí řízení skončilo neúspěchem a sdělila závěry této komise žalobci. Rozhodnutí obsažené v tomto dopise, pokud jde o zmíněné závěry smírčí komise, a v důsledku toho potvrzení rozhodnutí ze dnů 8. února a 8. března 2019, je napadeno v rozsahu, v němž je to v projednávané žalobě třeba.
- 37 V období od 18. února 2019 do 28. prosince 2020 předložil žalobce k odůvodnění své pracovní nepřítomnosti různá lékařská potvrzení.
- 38 Ve dnech 12. června, 18. července, 13. srpna, 25. září, 28. října, 14. listopadu, 18. prosince 2019, jakož i 15. a 25. února 2020 pozvala EIB žalobce k lékařským kontrolám, které měly být provedeny ve dnech 18. června, 8. srpna, 27. srpna, 2. října, 4. listopadu, 25. listopadu, 23. prosince 2019, jakož i 3. a 28. února 2020.
- 39 Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce odmítl podrobit těmto kontrolám a předložil lékařská potvrzení potvrzující jeho neschopnost se na ně dostavit.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 40 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 11. června 2020 podal žalobce projednávanou žalobu.

- 41 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu téhož dne podal žalobce žádost o získání anonymity. Soud této žádosti vyhověl rozhodnutím ze dne 21. července 2020.
- 42 Žalobní odpověď byla předložena dne 17. září 2020, replika dne 25. listopadu 2020 a duplika dne 19. ledna 2021.
- 43 Dne 26. dubna 2021 předložil žalobce na základě čl. 85 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu další důkazy.
- 44 Na návrh soudce zpravodaje dne 27. dubna 2021 rozhodl Tribunál (čtvrtý senát) o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu vyzval účastníky řízení, aby předložili určité dokumenty, a položil jim písemné otázky, přičemž je vyzval, aby na ně odpověděli písemně. Účastníci řízení této žádosti ve stanovené lhůtě vyhověli.
- 45 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 24. června 2021.
- 46 Na jednání Tribunál nejprve požádal EIB, aby předložila nové dokumenty a odpověděla na několik otázek, a dále vyzval žalobce, aby se vyjádřil k odpovědím EIB, což oba účastníci řízení v určených lhůtách učinili.
- 47 Ústní část řízení byla ukončena dne 29. července 2021.
- 48 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil rozhodnutí EIB ze dnů 8. února a 8. března 2019 prohlašující žalobce za práce schopného a konstatující jeho neodůvodněnou nepřítomnost od 18. února 2019;
 - v případě potřeby zrušil rozhodnutí prezidenta EIB ze dne 16. března 2020 potvrzující závěry smírčí komise, a v důsledku toho i rozhodnutí ze dnů 8. února a 8. března 2019;
 - a tudíž uložil EIB povinnost vyplatit zpětně invalidní důchod v zásadě od 1. února 2019, a to až do úplného zaplacení, úroky z prodlení stanovené na základě sazby Evropské centrální banky (ECB) navýšené o dva procentní body;
 - uložil EIB náhradu jeho nemajetkové újmy;
 - uložil EIB náhradu nákladů řízení.
- 49 EIB navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl žalobu jako částečně nepřípustnou;
 - zamítl žalobu v celém rozsahu jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K návrhu na zrušení

- 50 Na podporu svého návrhu na zrušení předkládá žalobce dva žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení článků 46-1 a 48-1 PPDS a článků 11.1 a 11.3 správních předpisů, jakož i ze zjevně nesprávného posouzení, zatímco druhý žalobní důvod vychází z porušení povinnosti řádné péče.
- 51 V rámci prvního žalobního důvodu žalobce zejména tvrdí, že EIB tím, že ho v rozhodnutích ze dnů 8. února a 8. března 2019, ponechaných v platnosti rozhodnutím ze dne 16. března 2020 (dále jen „napadená rozhodnutí“), považovala za práce schopného s neodůvodněnou nepřítomností od 18. února 2019, porušila články 46-1 a 48-1 PPDS, jakož i články 11.1 a 11.3 správních předpisů a dopustila se zjevně nesprávného posouzení.
- 52 Podle žalobce tyto protiprávnosti vyplývají ze skutečnosti, že jej výbor pro otázky invalidity prohlásil za invalidního ve vztahu k práci v EIB ve dvou dokumentech nazvaných „Lékařský posudek [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“ a „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“.
- 53 Postoj výboru pro otázky invalidity vyjádřený v obou těchto dokumentech byl potvrzen jednak lékařským potvrzením lékaře C ze dne 12. září 2019, a jednak dopisem lékaře D ze dne 18. září 2019.
- 54 Podle žalobce k prohlášení invalidity ve smyslu čl. 46-1 PPDS postačuje, aby byl zaměstnanec nebo úředník invalidním ve vztahu k práci v EIB, aniž musí být shledána invalidita ve vztahu k obecnému trhu práce.
- 55 EIB má naopak za to, že posudek výboru pro otázky invalidity netkví v dokumentech citovaných žalobcem, ale ve formulářích ze dnů 16. a 23. ledna 2019, ve kterých tři členové výboru pro otázky invalidity zaškrtnuli políčko „not invalid“ (není invalidní). Tyto tři formuláře jako celek představují posudek, který měl výbor pro otázky invalidity předat EIB na základě článku 15-4 PPDS.
- 56 EIB tvrdí, že z posudku výboru pro otázky invalidity, který má za to, že žalobce „není invalidní“, vyplývá, že měl znovu nastoupit do práce v EIB dne 18. února 2019, a pokud tak neučinil, měla být jeho nepřítomnost od tohoto data považována za neodůvodněnou, tak jak EIB uvedla ve svých rozhodnutích ze dnů 8. února a 8. března 2019.
- 57 Podle EIB uznávají PPDS pouze jeden druh invalidity, a to invaliditu na obecném trhu práce, a nikoliv invaliditu, která by existovala pouze ve vztahu k práci v EIB.

K dokumentům, které tvoří posudek výboru pro otázky invalidity

- 58 Jak je patrné z bodů 52, 53 a 55 výše, účastníci řízení se neshodují v otázce, které dokumenty je třeba zohlednit při určení toho, zda je podle výboru pro otázky invalidity žalobce invalidní.

- 59 V projednávané věci z bodů 17, 18 a 20 výše vyplývá, že EIB měla v okamžiku přijetí rozhodnutí ze dnů 8. února a 8. března 2019 k dispozici:
- dokument nazvaný „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“, doručený dne 21. prosince 2018;
 - formuláře ze dnů 16. a 23. ledna 2019, obdržené v lednu 2019;
 - zprávu nazvanou „Lékařský posudek [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“, jež byla dne 18. prosince 2018 zaslána lékařské službě EIB, která, jak je uvedeno v rozhodnutí ze dne 8. března 2019, oznámila administrativě EIB její obsah bez vyzrazení citlivých osobních údajů; závěr uvedený v dolní části tohoto dokumentu se shodoval se závěrem obsaženým v dokumentu nazvaném „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“.
- 60 Ve svých procesních písemnostech se EIB domnívá, že z těchto dokumentů mohly být zohledněny pouze formuláře ze dnů 16. a 23. ledna 2019, a to ze čtyř důvodů.
- 61 Zaprvé tyto formuláře představují jediný závazný úřední dokument obsahující posudek výboru pro otázky invalidity v souladu s čl. 15-4 PPDS.
- 62 Zadruhé uvedené formuláře následovaly po dokumentu nazvaném „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“.
- 63 Zatřetí formuláře ze dnů 16. a 23. ledna 2019 byly podepsány třemi členy výboru pro otázky invalidity, zatímco dokument nazvaný „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“ podepsal pouze lékař D.
- 64 Začtvrté název posledně uvedeného dokumentu obsahuje zavádějící datum, neboť žalobce nebyl dne 9. listopadu 2018 vyšetřen výborem pro otázky invalidity.
- 65 K prvnímu argumentu EIB, je třeba uvést, že EIB nepředložila předpis nebo ustanovení interní povahy, ze kterého by vyplývalo, že posudek výboru pro otázky invalidity oznámený její administrativě podle článku 15-4 PPDS musí být povinně vyjádřen na takovém formuláři, jako jsou formuláře ze dnů 16. a 23. ledna 2019. Za těchto podmínek nelze mít za to, že tyto formuláře představovaly jediný úřední dokument výboru pro otázky invalidity, který mohla EIB zohlednit při prohlášení žalobce za invalidního.
- 66 K druhému argumentu EIB, je třeba uvést, že dřívější vydání dokumentu nazvaného „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“ vzhledem k formulářům ze dnů 16. a 23. ledna 2019 nebránilo v jeho zohlednění, protože jeho obsah nebyl členy výboru pro otázky invalidity vyvrácen při vyplňování těchto formulářů. Pokud by členové výboru pro otázky invalidity chtěli přehodnotit závěry uvedené v prvním dokumentu nebo je relativizovat, stačilo by jim uvést oznámení v tomto smyslu na uvedených formulářích.
- 67 K třetímu argumentu EIB, je třeba konstatovat, že i když je dokument nazvaný „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“ skutečně podepsán pouze lékařem D, zmiňuje celý výbor pro otázky invalidity, což uvádí pod nadpisem „Složení výboru: Dr. [C], Dr. [A], Dr. [D]“. Podle článku 15-2 PPDS přitom výbor pro otázky invalidity sám upravuje svůj postup. Vzhledem k tomu, že EIB nepředložila žádné ustanovení, z něhož by vyplývalo, že posudek výboru pro otázky invalidity by měl být podepsán každým z jeho členů, nemůže být tento dokument odmítnut

z důvodu, že byl podepsán pouze předsedou výboru pro otázky invalidity, kterého mohli ostatní členové zplnomocnit za účelem vyhotovení tohoto dokumentu. EIB nepředložila žádný důkaz o tom, že by se ostatní členové výboru pro otázky invalidity vyjma jeho předsedy distancovali od obsahu tohoto dokumentu a lékařského posudku.

- 68 Ke čtvrtému argumentu EIB, je třeba uvést, že datum 9. listopadu 2018, které je uvedeno v názvu uvedeného dokumentu, nemůže vést k jeho odmítnutí z důvodu, že se žalobce v tento den nedostavil k výboru pro otázky invalidity.
- 69 Při stanovení případné invalidity žalobce hrají roli totiž jen okolnost, že každý člen výboru pro otázky invalidity skutečně zjistil jeho zdravotní stav, a existence většiny či jednomyslnosti v tomto výboru na podporu závěru, ke kterému výbor dospěl.
- 70 Žádná z těchto skutečností přitom nebyla před Tribunálem zpochybněna. Zaprvé ze spisu vyplývá, že zdravotní dokumentace žalobce byla prostudována všemi třemi členy výboru pro otázky invalidity a že se lékař D setkal s žalobcem dne 21. listopadu 2018. Zadruhé účastníci řízení nezpochybňují existenci shody v rámci tohoto výboru na závěru, že žalobce je považován za invalidního ve vztahu k práci v EIB, avšak nikoli ve vztahu k obecnému trhu práce.
- 71 Za těchto podmínek nelze dokument nazvaný „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“ nepřipustit z důvodu, že datum, které je v něm uvedeno, není datem, kdy byl žalobce vyšetřen výborem pro otázky invalidity.
- 72 To platí tím spíše, že toto datum není nutně chybné, jelikož předseda výboru pro otázky invalidity mohl za okolností uvedených v bodě 70 výše konstatovat již dne 9. listopadu 2018 existenci většiny na podporu závěru, což byl shodou okolností ten, jež sám potvrdil dne 21. listopadu 2018 poté, co žalobce vyšetřil.
- 73 V této souvislosti je třeba odmítnout argumenty, které EIB uvedla na podporu svého stanoviska, podle něhož musí být za účelem určení obsahu posudku výboru pro otázky invalidity, a tudíž k posouzení legality napadených rozhodnutí, brány v úvahu pouze formuláře ze dnů 16. a 23. ledna 2019. Toto posouzení musí být proto založeno na uvedených formulářích, jakož i na dokumentu nazvaném „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“, jenž byl potvrzen dokumentem nazvaným „Lékařský posudek [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“.

K obsahu posudku výboru pro otázky invalidity

- 74 Po identifikování dokumentů, které je třeba vzít v úvahu, je třeba zjistit obsah posudku výboru pro otázky invalidity.
- 75 Z dokumentu nazvaného „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“, který administrativní EIB obdržela dne 21. prosince 2018, vyplývá, že podle tří členů výboru pro otázky invalidity žalobce již nebyl schopen vykonávat práci v EIB, ale byl nadále schopen vykonávat výdělečnou činnost mimo ni.
- 76 Tento postoj odpovídá závěru vyjádřenému ve spodní části dokumentu nazvaného „Lékařský posudek [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“, jenž byl dne 18. prosince 2018 předán lékařské službě EIB, která, jak uvedla EIB dne 8. března 2019, jeho obsah oznámila s vynecháním citlivých osobních údajů administrativě EIB.

- 77 Takto vyjádřený posudek výboru pro otázky invalidity není v rozporu se stanoviskem zaujatým třemi členy tohoto výboru ve formulářích ze dnů 16. a 23. ledna 2019.
- 78 Z rozhodnutí ze dne 8. března 2019, z bodu 75 žalobní odpovědi a z prohlášení učiněných EIB na jednání totiž vyplývá, že mezi předáním obou dokumentů zmíněných v bodech 75 a 76 výše a předáním formulářů ze dnů 16. a 23. ledna 2019 došlo k neformálním kontaktům mezi EIB a přinejmenším předsedou výboru pro otázky invalidity. V návaznosti na tyto kontakty se mohli členové výboru domnívat, že vzhledem k tomu, že žalobce není invalidním ve vztahu k obecnému trhu práce, je třeba zaškrtnout políčko „not invalid“, jelikož takové bylo pojetí invalidity podporované EIB.
- 79 Proti tomuto EIB namítá, že předseda výboru pro otázky invalidity tím, že v dokumentu nazvaném „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“ uvedl, že je žalobce invalidním ve vztahu k práci v EIB, ale nikoli ve vztahu k obecnému trhu práce, ve skutečnosti navrhoval jistou formu finančního narovnání podle vnitrostátního práva, které by žalobci umožnilo opustit instituci s určitou peněžitou částkou.
- 80 Toto tvrzení nejenže není prokázáno, ale týká se důvodů, které údajně vedly předsedu výboru pro otázky invalidity k tomu, aby ve výše uvedeném dokumentu uvedl, že žalobce může vykonávat výdělečnou činnost na obecném trhu práce, i když v rámci EIB toho napříště není schopen, avšak samotné tvrzení předsedy výboru nezpochybňuje.
- 81 V důsledku toho je třeba mít pro posouzení legality napadených rozhodnutí za to, že podle posudku výboru pro otázky invalidity již žalobce nemohl vykonávat práci v EIB, ale byl ještě schopen vykonávat výdělečnou činnost na obecném pracovním trhu.

K pojmu „invalidita“ použitému v článku 46-1 PPDS a článku 11.1 správních předpisů

- 82 Žalobce má za to, že vzhledem k tomu, že není schopen pracovat v EIB, měl by být prohlášen za invalidního, zatímco podle EIB pojem „invalidita“ vylučuje, aby určitá osoba byla nadále schopna pracovat mimo tento subjekt.
- 83 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle článku 46-1 PPDS a článku 11.1 správních předpisů je invalidním pojištěnec, který je v důsledku nemoci, úrazu nebo zdravotního postižení v řádně uznané fyzické nebo duševní neschopnosti trvale vykonávat „svou funkci nebo jinou funkci rovnocenné úrovně“.
- 84 Z těchto ustanovení vyplývá, že invalidita zaměstnance EIB musí být posouzena s ohledem na jeho schopnost pokračovat ve „své funkci nebo jiné funkci rovnocenné úrovně“.
- 85 Na rozdíl od toho, co tvrdí EIB, „jiné funkce rovnocenné úrovně“, které by nesměl být žalobce schopen rovněž vykonávat ve smyslu článku 46-1 PPDS a článku 11.1 správních předpisů, by měly být v rámci EIB.
- 86 Zaprvé totiž musí být článek 46-1 PPDS a článek 11.1 správních předpisů v tomto ohledu vykládány obdobně jako článek 78 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“), podle kterého „má úředník nárok na příspěvek v invaliditě, pokud je v trvalé pracovní neschopnosti a z toho důvodu nemůže plnit služební povinnosti odpovídající pracovnímu místu v jeho funkční skupině“.

- 87 Stejně jako článek 78 služebního řádu odkazuje na funkční skupiny definované v článku 5 a v příloze I služebního řádu, které jsou vlastní uspořádání evropských orgánů, je třeba mít za to, že čl. 46-1 PPDS a čl. 11.1 správních předpisů odkazují na rozdělení funkcí uvnitř EIB stanovené článkem 14 pracovního řádu.
- 88 Článek 14 pracovního řádu vymezuje čtyři kategorie osob, a to vedoucí zaměstnance, střední management, výkonné zaměstnance a mladé absolventy, a v rámci těchto kategorií různé funkční stupně, a to řídicí funkci a funkci C pro vedoucí zaměstnance, funkce D, E a F pro střední management a funkce G, H, I a K pro výkonné zaměstnance.
- 89 Z tohoto odkazu na organizaci práce stanovené článkem 14 pracovního řádu vyplývá, že pojem „invalidita“ uvedený v článku 46-1 PPDS a v článku 11.1 správních předpisů musí být definován ve vztahu k EIB a k funkcím, které jsou v ní vykonávány.
- 90 Zadruhé je třeba zdůraznit, že výbory pro otázky invalidity zřízené EIB jsou jejími orgány (v tomto smyslu a *per analogiam* viz rozsudek ze dne 11. dubna 2006, Angeletti v. Komise, T-394/03, EU:T:2006:111, bod 159), a nemají tedy z právního hlediska pravomoc posuzovat schopnost zaměstnanců EIB vykonávat profesní funkce mimo tento subjekt.
- 91 Uvedené výbory mají z právního hlediska pravomoc rozhodovat o schopnosti zaměstnanců EIB pracovat v rámci tohoto subjektu. Naproti tomu takovou pravomocí nedisponují ve vztahu k posuzování schopnosti určité osoby, i kdyby byla zaměstnancem EIB, pracovat pro jiný orgán Evropské unie nebo na vnitrostátním trhu pro podnik nebo správní orgán členských států. Při rozhodování o schopnosti těchto osob pracovat mimo EIB je na výborech zřízených ostatními orgány či vnitrostátními orgány, aby vyšetřily dotýcnou osobu.
- 92 Nelze si tedy představit, že by posudek vydaný výborem pro otázky invalidity zřízeným EIB mohl zavazovat výbory téže povahy, které zřizují ostatní orgány či vnitrostátní orgány v zemích, kde by následně zaměstnanci EIB mohli vykonávat činnosti.
- 93 Výbor pro otázky invalidity v projednávané věci tedy tím, že vynesl závěr o schopnosti žalobce vykonávat činnost na obecném trhu práce, zasáhl do pravomoci těchto výborů, čímž vytvořil riziko rozporu mezi svým posudkem schopnosti žalobce pracovat na obecném pracovním trhu a posudky, která mohou následně vydat jiné výbory pro otázky invalidity zřízené ostatními orgány nebo vnitrostátními orgány.
- 94 Zatřetí je třeba uvést, že podle článku 51-1 PPDS platí, že pokud invalidní osoba vykonává výdělečnou činnost, její invalidní důchod se sníží v rozsahu, v němž součet invalidního důchodu, důchodů dětí a výdělku z této činnosti převyšuje částku čisté odměny za práci odpovídající platovému stupni a funkci pojištěnce na základě stejných rodinných poměrů jako v okamžiku, kdy byl prohlášen za invalidního.
- 95 Z tohoto ustanovení vyplývá, že právní úprava platná pro EIB připouští možnost zaměstnance, který byl v EIB prohlášen za invalidního, vykonávat výdělečnou činnost mimo tento subjekt, pokud všechny jeho jednotlivé příjmy nepřesahují čistý pracovní příjem, který pobíral v době, kdy pracoval v EIB.
- 96 Na jednání EIB tvrdila, že tato možnost je omezena na výkon činností, které nelze považovat za rovnocenné činností, jež vykonával zaměstnanec v rámci tohoto subjektu. Podle ní se pojmem „invalidita“ uvedeným v článku 46-1 PPDS a článku 11.1 správních předpisů rozumí neschopnost

vykonávat v rámci tohoto subjektu nebo mimo něj činnost, která je totožná nebo rovnocenná činnosti vykonávané zaměstnancem v době, kdy výbor pro otázky invalidity vydal posudek. Článek 51.1 PPDS se tak týká pouze vzácných situací, kdy osoba, která byla prohlášena za invalidní v rámci EIB, vykonává mimo ni činnost odlišnou od činnosti, kterou v rámci EIB vykonávala.

- 97 Výklad zastávaný EIB nelze přijmout.
- 98 Na jedné straně nenachází žádnou oporu ve znění dotčené právní úpravy, která naopak uvádí, že zaměstnanec EIB může bez jakéhokoli omezení vykonávat jinou činnost poté, co byl v rámci EIB prohlášen za invalidního. Z takové obecné formulace vyplývá, že výkon činnosti, ať už je jakákoli, je v případě prohlášení invalidity povolen mimo EIB, přičemž jediným omezením, jak je uvedeno v uvedeném ustanovení, je maximální výše příjmů.
- 99 Na druhé straně může výklad zastávaný EIB vést k právní nejistotě. V případě, že by byl takový výklad přijat, je totiž možné si položit otázku, jak by EIB mohla definovat funkce, které by na obecném trhu mohly nebo měly být považovány za rovnocenné s funkcemi, které u ní vykonávají její zaměstnanci. Tribunál se konkrétně zamýšlí nad kritérii, která by tak měla být použita ke stanovení takové rovnocennosti, klade si otázku, zda by taková kritéria měla být zveřejněna, a činí závěr, že dosáhnout takového úkolu se jeví jako nemožné z důvodu zásadně vyvíjející se povahy funkcí, které jsou vykonávány na obecném trhu práce.
- 100 S ohledem na tyto různé skutečnosti je třeba mít za to, že pojem „invalidita“ ve smyslu článku 46-1 PPDS a článku 11.1 správních předpisů musí být vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na zaměstnance EIB, kterého výbor pro otázky invalidity prohlásil za neschopného znovu nastoupit do své stávající funkce nebo rovnocenné funkce v rámci tohoto subjektu.

K porušení článků 46-1 a 48-1 PPDS a článků 11.1 a 11.3 správních předpisů

- 101 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci výbor pro otázky invalidity prohlásil, že žalobce není schopen vykonávat pracovní povinnosti v rámci EIB, a že pojem „invalidita“ použitý v článku 46-1 PPDS a článku 11.1 správních předpisů musí být posuzován pouze ve vztahu k tomuto subjektu, byla EIB povinna prohlásit žalobce za invalidního.
- 102 V důsledku toho je třeba mít za to, že EIB tím, že v napadených rozhodnutích prohlásila, že je práce schopný s neodůvodněnou nepřítomností od 18. února 2019, porušila článek 46-1 PPDS a článek 11.1 správních předpisů.
- 103 EIB kromě toho porušila článek 48-1 PPDS a článek 11.3 správních předpisů, kterých se žalobce rovněž dovolává v rámci prvního žalobního důvodu a podle nichž má v případě sporu pravomoc určit invaliditu výbor pro otázky invalidity.
- 104 Porušení výše uvedených ustanovení je u rozhodnutí ze dne 16. března 2020 o to zjevnější, když v okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí měla EIB k dispozici i lékařské potvrzení lékaře C ze dne 15. března 2019, v němž bylo uvedeno, že podle jednomyslného stanoviska výboru pro otázky invalidity je žalobce invalidním ve vztahu k práci v EIB, a že kdyby pochopil formulář ze dne 23. ledna 2019, zaškrtnl by „políčko ‚invalid‘ s odkazem na EIB“. Toto lékařské potvrzení potvrzuje, aniž je to třeba, že podle výboru pro otázky invalidity nebyl žalobce schopen znovu nastoupit do práce v EIB.

Závěr k prvnímu žalobnímu důvodu

- 105 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba první žalobní důvod považovat za opodstatněný, a napadená rozhodnutí tudíž zrušit, aniž je nezbytné zkoumat ostatní argumenty uplatněné žalobcem v rámci prvního žalobního důvodu či přípustnost dalších důkazů předložených žalobcem dne 26. dubna 2021 na podporu tohoto žalobního důvodu a aniž je nutné projednat druhý žalobní důvod.

K návrhu směřujícímu k tomu, aby EIB byla uložena povinnost zpětně vyplatit invalidní důchod žalobci

- 106 Ve svém třetím návrhovém žádání se žalobce domáhá toho, aby EIB byla uložena povinnost zpětně mu vyplatit invalidní důchod v zásadě od 1. února 2019, a to až do úplného zaplacení, úroky z prodlení stanovené na základě sazby ECB navýšené o dva procentní body.
- 107 EIB má za to, že tento návrh je nepřijatelný, neboť pokud by uvedenému návrhu bylo vyhověno, znamenalo by to, že jí Tribunál nařizuje uznat žalobce za invalidního ve smyslu použitelné právní úpravy. Podle EIB přitom Tribunálu nepřísluší ukládat soudní příkazy orgánům, které jsou podle článku 266 SFEU povinny pouze přijmout nezbytná opatření vyplývající ze zrušujícího rozsudku.
- 108 Podle EIB Tribunál ani ona sama navíc nemohou nahradit výbor pro otázky invalidity ve svých lékařských závěrech, jež musí být považovány za konečné. EIB se domnívá, že k tomu, aby mohl být žalobci přiznán invalidní důchod, musí být zřízen nový výbor pro otázky invalidity, jehož úkolem bude určit, zda žalobce je či není invalidní.
- 109 V tomto ohledu je třeba připomenout, že – jak uvádí EIB – unijní soud nemůže unijnímu orgánu nebo unijní instituci nařídít, aby přijaly určitá konkrétní opatření vyplývající ze zrušujícího rozsudku, protože jinak by zasáhl do výsad správního orgánu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. září 2011, Marcuccio v. Komise, T-236/02, EU:T:2011:465, bod 163 a citovaná judikatura).
- 110 Podle judikatury je však třeba na spory mezi EIB a jejími zaměstnanci použít normu obsaženou v čl. 91 odst. 1 druhé větě služebního řádu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. září 1999, Hautem v. EIB, T-140/97, EU:T:1999:176, bod 77, potvrzený rozsudkem ze dne 2. října 2001, EIB v. Hautem, C-449/99 P, EU:C:2001:502, bod 95).
- 111 Toto ustanovení přiznává unijnímu soudu ve sporech majetkoprávní povahy pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci, v jejímž rámci má pravomoc, je-li to třeba, uložit i bez návrhu žalovanému účastníkovi zaplacení náhrady škody způsobené jeho zaviněním a v takovém případě posoudit *ex aequo et bono*, s ohledem na všechny okolnosti věci, utrpěnou újmu (viz rozsudek ze dne 20. května 2010, Gogos v. Komise, C-583/08 P, EU:C:2010:287, bod 44 a citovaná judikatura).
- 112 Pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci přiznaná unijnímu soudu v čl. 91 odst. 1 druhé větě služebního řádu pověřuje tento soud zejména úplným rozhodnutím o sporech, které mu byly předloženy, a umožňuje mu zabezpečit praktickou účinnost jím vydaných zrušujících rozsudků ve sporech týkajících se veřejné služby (viz rozsudek ze dne 20. května 2010, Gogos v. Komise, C-583/08 P, EU:C:2010:287, body 49 a 50 a citovaná judikatura).

- 113 Při výkonu své pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci neukládá unijní soud dotyčným orgánům nebo jiným subjektům Unie soudní příkazy, ale má případně pravomoc je nahradit pro účely přijetí rozhodnutí, která nezbytně plynou ze závěrů, k nimž dospěje na základě svého právního posouzení sporu.
- 114 V projednávané věci vyvstává otázka, zda třetí bod návrhových žádání žalobce musí být vykládán jako návrh, aby Tribunál vykonal svou pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci. V tomto ohledu je třeba určit, zda byl Tribunálu takovým návrhem předložen „spor majetkoprávní povahy“ ve smyslu čl. 91 odst. 1 služebního řádu.
- 115 EIB na dotaz Tribunálu k tomuto bodu nezpochybňuje, že ve sporech mezi ní a jejími zaměstnanci má unijní soud, a to i ve vztahu k EIB, pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci v rozsahu, v němž mají tyto spory majetkoprávní povahu.
- 116 EIB má však za to, že projednávaný spor nemá takovou povahu, neboť návrh žalobce na zpětné vyplacení invalidního důchodu předpokládá, že byl uznán za invalidního ve smyslu právní úpravy použitelné na EIB, přičemž takové prohlášení invalidity spadá výlučně do pravomoci výboru pro otázky invalidity.
- 117 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury představují „spory majetkoprávní povahy“ ve smyslu tohoto ustanovení nejen žaloby na náhradu škody zaměstnanců proti orgánu nebo jinému subjektu Unie, ale i všechny spory, které směřují k tomu, aby takový orgán nebo takový jiný subjekt zaplatil zaměstnanci částku, o které má tento zaměstnanec za to, že mu ji dluží na základě služebního řádu nebo jiného aktu, který upravuje jejich pracovněprávní vztahy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. prosince 2007, *Weissenfels v. Parlament*, C-135/06 P, EU:C:2007:812, bod 65, a ze dne 20. května 2010, *Gogos v. Komise*, C-583/08 P, EU:C:2010:287, bod 45).
- 118 V projednávané věci, pokud žalobce navrhuje, aby unijní soud rozhodl o legalitě rozhodnutí nepřiznat mu postavení „invalidní“ osoby a aby na základě třetího bodu návrhových žádání uložil EIB povinnost zaplatit mu určitou peněžitou částku, je třeba mít za to, že se projednávaná žaloba stává sporem majetkoprávní povahy. Rozhodnutí o tom, že žalobce „není invalidní“, má totiž přímé důsledky na kontinuitu postavení dotčené osoby jakožto zaměstnance v rámci EIB, a tedy na jeho odměnu a finanční nároky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. května 2010, *Gogos v. Komise*, C-583/08 P, EU:C:2010:287, bod 47, a ze dne 30. září 2013, *Possanzini v. Frontex*, F-124/11, EU:F:2013:137, bod 73).
- 119 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že projednávaná věc má majetkoprávní povahu, a že Tribunál má tím pádem v projednávané věci pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci.
- 120 Je zajisté nezbytné, aby po zrušení napadených rozhodnutí, o němž bylo rozhodnuto v bodě 105 výše, EIB přijala na základě článku 266 SFEU nové rozhodnutí uznávající stav invalidity žalobce a přiznávající mu nárok na invalidní důchod, jelikož posudek výboru nemůže sám o sobě tyto účinky vyvolávat.
- 121 Za účelem přijetí tohoto rozhodnutí však EIB nebude už muset znovu posuzovat situaci žalobce, neboť disponuje v projednávané věci pouze úzce vymezenou pravomocí, jež jí ukládá vyvodit administrativní důsledky z prohlášení invalidity výborem pro otázky invalidity, který byl za tímto

účelem řádně ustaven (pokud jde o zrušení lékařského rozhodnutí, po němž byla administrativa povinna znovu posuzovat situaci žalobce, viz *a contrario* rozsudek ze dne 28. září 2011, Allen v. Komise, F-23/10, EU:F:2011:162, bod 115).

- 122 Z článků 46-1 a 48-1 PPDS totiž vyplývá, že stav invalidity prohlašuje výbor pro otázky invalidity. Podle článků 33d a 36 pracovního řádu a článku 49-1 PPDS mají dále zaměstnanci, kteří byli výborem pro otázky invalidity prohlášeni za invalidní, nárok na invalidní důchod.
- 123 Jak vyplývá z bodů 75 až 81 výše, posudek výboru pro otázky invalidity v projednávané věci, podle něhož je žalobce invalidní, byl obsažen v dokumentu nazvaném „Závěry [v]ýboru pro otázky invalidity ze dne 9. 11. 2018“, o němž bylo s ohledem na všechny okolnosti projednávaného případu řečeno, že vyjadřuje postoj členů výboru pro otázky invalidity, takže EIB, která netvrdila, že by řízení před výborem pro otázky invalidity bylo stíženo vadami, nemá jinou možnost než prohlásit žalobce za invalidního, a tudíž mu přiznat nárok na invalidní důchod bez nutnosti ustavovat nový výbor pro otázky invalidity.
- 124 Z toho důvodu je třeba EIB uložit povinnost vyplatit žalobci invalidní důchod, který mu náleží od 1. února 2019, jakož i úroky z prodlení z tohoto důchodu až do úplného zaplacení, přičemž úroky z prodlení se určují ve výši sazby stanovené ECB pro její hlavní refinanční operace a v platnosti k prvnímu dni měsíce splatnosti platby, navýšené o dva procentní body.
- 125 Z takto vyčíslené částky bude třeba odečíst částky, které byly vyplaceny žalobci z titulu odměny za práci během téhož období a u kterých se ukáže, že mu v důsledku výplaty invalidního důchodu nenáleží.

K návrhu na náhradu újmy

- 126 Žalobce má za to, že EIB tím, že ho donutila podat žalobu, ačkoli posudek výboru pro otázky invalidity zněl ohledně jeho invalidity jasně, mu způsobila nemajetkovou újmu spočívající ve zhoršení jeho úzkosti, kterou je třeba odčinit zaplacením částky 5 000 eur vyčíslené *ex aequo et bono*.
- 127 Podle žalobce je příčinná souvislost mezi touto nemajetkovou újmou a jednáním EIB zjevná, protože tomuto dodatečnému stresu by vystaven nebyl, kdyby EIB souhlasila se schválením závěrů výboru pro otázky invalidity.
- 128 Žalobce předkládá v tomto ohledu zprávu svého psychiatra E ze dne 2. června 2020.
- 129 EIB s tímto návrhem nesouhlasí.
- 130 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle judikatury může zrušení aktu stíženého vadou protiprávnosti představovat samo o sobě přiměřené zadostiučinění, které je v zásadě dostatečnou nápravou jakékoli nemajetkové újmy, již takový akt mohl způsobit (rozsudek ze dne 9. listopadu 2004, Montalto v. Rada, T-116/03, EU:T:2004:325, bod 127; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 9. července 1987, Hochbaum a Rawes v. Komise, 44/85, 77/85, 294/85 a 295/85, EU:C:1987:348, bod 22).
- 131 Jinak je tomu pouze tehdy, pokud žalobce prokáže, že utrpěl nemajetkovou újmu oddělitelnou od protiprávnosti odůvodňující zrušení, a která nemůže být plně napravena tímto zrušením (rozsudek ze dne 31. května 2018, Korwin-Mikke v. Parlament, T-352/17, EU:T:2018:319, bod 78).

132 I když je v projednávané věci třeba konstatovat, že újma spočívající ve zhoršení úzkosti, které se dovolává žalobce, souvisí s jednáním EIB ve fázi před zahájením soudního řízení, má Tribunál za to, že žalobce neprokázal, že by tato újma nemohla být zcela napravena zrušením rozhodnutí EIB, a to tím spíše, že v projednávané věci je se zrušením spojena povinnost tohoto subjektu vyplatit žalobci veškeré finanční dávky, které mu byly odepřeny v důsledku zrušeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2020, BZ v. Komise, T-336/19, nezveřejněný, EU:T:2020:21, bod 55).

133 Návrh žalobce na náhradu nemajetkové újmy tudíž musí být zamítnut.

K nákladům řízení

134 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

135 Vzhledem k tomu, že žalobce požadoval náhradu nákladů řízení a EIB neměla v podstatné části svých návrhových žádání úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Rozhodnutí Evropské investiční banky (EIB) ze dnů 8. února a 8. března 2019 prohlašující KL za práceschopného a konstatující jeho neodůvodněnou nepřítomnost od 18. února 2019, jakož i rozhodnutí prezidenta EIB ze dne 16. března 2020, jímž byla tato rozhodnutí ponechána v platnosti, se zrušují.

2) EIB se ukládá povinnost vyplatit KL invalidní důchod ode dne 1. února 2019, jakož i úroky z prodlení z tohoto důchodu až do úplného zaplacení v sazbě stanovené Evropskou centrální bankou (ECB) pro její hlavní refinanční operace a v platnosti k prvnímu dni měsíce splatnosti platby, navýšené o dva procentní body, po odečtení částek, které byly žalobci vyplaceny z titulu odměny za práci během téhož období a u kterých se ukáže, že mu v důsledku výplaty invalidního důchodu nenáleží.

3) Ve zbývajících částech žaloba zamítá.

4) EIB se ukládá náhrada nákladů řízení.

Gervasoni

Nihoul

Frendo

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 24. listopadu 2021.

Podpisy.